

א) נמסרת הי' חז"ל הערוך ערך גור ב' גורה שזה לא נמיר פי' לא נמיר ריש גיש אלא הוא לרש לעלמו בעיל וזה מיושב קושיה הטוס' דהלא דריה גיש' א) ויזמא טי' ע"ש א) נספחים קמ' מולין מרשות היחד לרשות היסוד ורשות הרבים באמצע וסיפא דקמתי הזורק פטור והמושט חייב דברי הכל היא: או דילמא למעלה מ' פליגי ומשום הכי פליגי ופטרי רבנן דאין כאן אויר רה"ר זורק ממושיט לא ילפינן ורבי עקיבא יליף וסיפא רבנן קאמרי לה: ועוד גרסינן מרה"י לרה"י ועוד ברשום הרבים עלמה. ולא גרסינן ברישא הזורק: והא אמר ר' אלעזר. בהמלטי עילף ומנשא בני קהת דלרין: אלא לאו זורקי. מייירי מתניתא כי ממתינין וקמתי צברייתא עלמה ובהא הוא דמחייב ר' עקיבא משום דנקלטה צאורו של רה"ר: למעלה מעשרה. דיליף זורק ממושיט: ופליגא דרב חלקיה. הא דר' אלעזר: מוך שלשה דברי הכל חייב. ואלע"ג.

הגהות הב"ח
א) נגז' ונמלא אילמא במעביר. גיש פי' ופליגי בהנחת גופו אי כהנחת פתן דמי: ב) שם הא פחות מעלמה שפיה מאי איבא למיור הטם הייט:

ג'ליון הש"ם

נגז' והאמר רה"ה הוביא משוי. עיין עירובין דף ג' ע"א מדי' והא ר' בעי:

מוסף רש"י

ג"ש לא גמר. ולא למדה מנחי (מכות י"ז). קלוטה. בתוך האיר, כמי שהונחה. לאכן גיטין ט"ז. הספן האיל ונקלט צאורה של רה"ר כמי שהטתה נכחו הוא אלע"ג דלא נח (רע"ב ד'). המוציא משא למעלה מעשרה. מעבירו צאור כדו אשוי על כתפו ונזהו מן הארץ עשרה קאמר, דאי כמות על כתפו ממתניין הוא (רע"ב צ"ב). והן דמן (לקמן ק) הורק ד' אמות כותל למעלה מעשרה זורק צאור, אלמא אין למעלה מעשרה רה"ר, וקא זורק אכל מעביר חייב. דילף מנני קהת צמקן. ועיר צמ. שני בתים של אדם אחד. (שד"ב פה). דמידלי חד ובתיה חד. חמד מזה ואחד נמך, שמה חוקן מן הנמך לנזהו ולא יניע ופול רה"ר (ט"ז). המשלשל דפנתו. כל למעלה למטה קריי שטלו (טובה טז). קריי"ר נלגין (שד"ב פ"ב). המשלשל למטה. הסמלל לאות המשלה אלא הסקך ואורגו וכל כליי מטה (טובה טז ועירובין ט"ז).

רבינו הנגאל

ופירושו דלא גמר מפי רבו גיש זו אלא הוא לעצמו דן זה, וקיייל אדם דן ק"ו בעצמו ואין אדם דן גיש מעצמו, ואין אדם אהה למד רב גיש דלא גמרא הוא ליכא למימך עלה. ור' עקיבא כיון דלא היה גמרא בדייה לפיכך גידחת ולא קיבלה מינו. ואף לא עמד שהתין נצטרע, ואי משום דכתיב ויחר אף ה' בם, בניזיה בעלמא. נחברד לנו מספא קמא דמתניתין פי הזורק מרה"ר לנח ברה"י או מרה"י לנח ברשות הרבים, ונעשת מחשבתיה. וספאק תניא דמתניתין הזורק מרה"י לרה"י אהרת רה"ר באמצע, ר' עקיבא מחייב והכמים פטורין. ולענין בעיא דרבא למטה מעשרה פליגי, פשיטא לן דמושיט למעלה מעשרה ברה"ר ונח ברה"ר חייב. וכן מושיט מרה"י לרה"ר (והיינו מעביר ד' אמות ברה"ר) וכמוציא משוי על כתיפו דמי, שהרי למעלה מעשרה הוא, וכן היה משא בני קהת ומלאכה היא. אלא מיהו מושיט ברה"ר לרה"ר אע"פ שלא הגיע ברה"ר עד ד' אמות חייב כיון ונח ברה"ר, שהרי הוא מוציא מרשות לרשות. אבל המבכה חפץ ברה"ר והעבירו ברשות הרבים ולא הוציאו מרשות לרשות, אם העבירו ד' אמות חייב ואם לאו פטור. אלו כותן פטויות הן. ובעיא דרבה נמי פשוטה היא. מרחצתי מרה"י ועובר ברה"י עצמה, ר' עקיבא מחייב והכמים פטורין. ודייקינן מדקתי ברשות הרבים עצמה פשיטא דלמטה מ' פליגי, ולא מיתוקמא בעעביר כגון מוציא ומושיט, דהני אפילו למעלה מ' חייב, אלא לאו בזורק ולמטה מ' הוא דחייב ר"ע אבל למעלה מעשרה אפילו ר' עקיבא פטור, והכא בהא קמיפלגי ר' עקיבא סבר אמרינן קלוטה באויר כמי שהונחה דמי, ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה באויר כמה שהונחה דמי. ורד' אלעזר פליגא וסבירא ליה דרבנן פטור אפילו למטה מ', ור' עקיבא מחייב אפילו למעלה מעשרה טפחים, והאי דקתי ברה"ר עצמה להוריעך כוחן דרבנן דהלכתא כוותיהו. והא דאמר רב חלקיה בר טובי תוך שלשה דברי

א) עיין מוס' לעיל ד' פ' ד"ה והא ונהלן ד' ק' ד"ה אחרון מש"כ מה.

הזורק פרק אחד עשר שבת

צ"ז.

ואלא הא גמיר גזירה שוא. ואכ"ל לא כסמו המורה דהוה ליה כמפורש. ומשני רבי יהודה צן צתירא לא גמרה ואין אדם דן ג"ש מעלמו [פסחים טו.]:
ואלא. לרבי יהודה: מהיכן הוה. צאיו מטא מת דכתיב כי צחטאו מת' א: מוועפילו. ויעפילו לעלות וגו' שלא הרשיע כ"כ כחילול שבת: **שפנה מלרעטו**. קדם ונתרפא: והנה ידו מלורעת. היינו לוקה צגופו: ויוציאה והנה ידו. אחר היציאה מלורעת כשגג ובמדה טובה כתיב מחיקו והנה שבה: **נס כחון נס**. לאחר שחזר ועשה מטה צלען ולא כשהוא מנין דלא כתיב ויצלע תנין אהרן: ולא ילפינן זורק ממושיט. שהיה

ואלא הא גמר גזירה שוה ג'ג"ש לא גמר אלא מהיכא הוה: מויעפילו הוה כיוצא בדבר אתה אומר ד'יחר אף ה' בם וילך מלמד שאף אהרן נצטרע דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יהודה בן בתירא עקיבא בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין אם כדברך התורה כסתו

ואתה מגלה אותו ואם לאו אתה מוציא לעז על אותו צדיק ואלא הכתיב בם ההוא בניזיפה בעלמא תניא כמאן דאמר אף אהרן נצטרע דכתיב א' יופן אהרן אל מרים והנה מצורעת תנא שפנה מצרעתו אמר ריש לקיש א' החושד בכשרים לוקה בגופו דכתיב והן לא יאמינו לי וגו' וגליא קמי קוב"ה דמהימני ישראל אמר לו הן מאמינים בני מאמינים ואתה אין סופך להאמין הן מאמינים דכתיב ויאמנן העם בני מאמינים ו' והאמין בו"י אתה אין סופך להאמין שנאמר י'ען לא האמנתם בו וגו' ממאי דלקה דכתיב ו' ויאמר ה' לו עוד הבא נא ידך בחיךך וגו': אמר רבא ואיתימא רבי יוסי בר' חנינא מדה טובה ממהרת לבא

ממדת פורענות דאילו במדת פורענות כתיב ו' ויוציאה והנה ידו מצורעת כשגג ואילו במדה טובה כתיב ויוציאה מחיקו והנה שבה ככשרו מחיקו הוא רשבה ככשרו י' ויבלע מטה אהרן את ממותם א"ר אלעזר א' נס בתוך נס: מרה"י לרה"י כו': א' בעי רבה למטה מעשרה פליגי ובהא פליגי דמ"ם אמרינן א' קלוטה כמה שהונחה ומר סבר לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה אבל למעלה מעשרה דברי הכל פטור ולא ילפינן זורק ממושיט או דילמא למעלה מעשרה פליגי ובהא פליגי דמר סבר ילפינן זורק ממושיט ומר סבר לא ילפינן זורק ממושיט אבל למטה מ' דברי הכל חייב מאי טעמא קלוטה כמה שהונחה דמיא אמר רב יוסף הא מילתא איבעיא ליה לרב חסדא ופשטה ניהליה רב המנונא מהא מרה"י לרה"י ועובר ברשות הרבים עצמה ר' עקיבא מחייב והכמים פוטרים מדקאמר ברשות הרבים עצמה פשיטא למטה מעשרה פליגי ובמאי

אילומא במעביר א' למטה מעשרה הוא דמחייב למעלה מ' לא מחייב ו' והאמר ר' א' אלעזר מוציא משוי למעלה מעשרה חייב שכן משא בני קהת אלא לאו בזורק ולמטה מעשרה הוא דמחייב למעלה מעשרה לא מחייב ש"מ בקלוטה כמה שהונחה פליגי ש"מ ופליגא דר' אלעזר דאמר ר"א מחייב היה ר' עקיבא אפילו למעלה מ' והאי דקתני רה"ר עצמה להודיעך כחן דרבנן ופליגא דרב חלקיה בר טובי דאמר רב חלקיה בר טובי א' תוך שלשה דברי הכל חייב למעלה מעשרה דברי הכל פטור מג' ועד י' באנו למחלוקת ר' עקיבא ורבנן תניא נמי הכי בתוך ג' דברי הכל חייב למעלה מ' אינו אלא משום ד' שבות ואם היו רשויות שלו מותר מג' ועד עשרה ר"ע מחייב ו' והכמים פוטרינן אמר מר אם היו רשויות שלו מותר לימא תהוי תיובתיה דרב דאיתמר א' שני בתים בשני צדי רה"ר רבה בר רב הונא אמר רב א'סור לזרוק מזה לזה ושמואל אמר מותר לזרוק מזה לזה ולאו א' מי אוקימנא להתיא כ' כגון דמידלי חד ומתתי חד דזימנין גפל ואתי לאתויי אמר ליה רב חסדא לרב המנונא ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא מנא הא מילתא דאמור רבנן כל פחות מג' א' כלבוד דמי אמר ליה לפי שאי אפשר לה לרשות הרבים שתילקט במלקט וברחיטני אי הכי ג' נמי ותו הא דתנן א' המשלשל דפנות מלמעלה למטה אם הן גבוהין מן הארץ שלשה טפחים פסולה הא פחות מג' כשרה א' התם היינו טעמא משום דהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה תינח למטה למעלה מאי איכא למימר אלא כל פחות משלשה כלבוד דמי הלכתא גמירי לה א' ת"ר מרה"ר לרה"ר ורה"י באמצע רבי מחייב ו' והכמים פוטרינן רב ושמואל דאמרי תרווייהו לא חייב רבי אלא ברה"י מקורה דאמרינן ביתא כמאן דמליא דמי אבל שאינו מקורה לא אמר רב א' חנא אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי שתיים אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה יתיב רב חנא וקא קשיא ליה למיורא

דלמרינן לבוד למעלה בכמה דוכמין כגון מקיפין ג' חצלים דעירובין (דף טו. טז): וכגון שהרחיק את הסייך מן הדפנות ג' טפחים פסולה (סוכה דף ט. א.): כמאן דמלי. מתוך שהוא חושך ומלא חצלא: אכל שאינו מקורה. כגון חצר: וקא קשיא ליה. צה לאגמריה רביה:

כנגד זו ורה"ר ביניהם (משווה) [בשוות] ומתו לזרוק מזו לזו. ואם יהיה דיוטא אחת למעלה ואחת למטה שהזורק צריך להניקם ולזרוק אסור משום גזירה, גזרינן לזרוק דלמא נפלה ברה"ר עצמה ואתי לעיולה מרה"ר לרה"י. ותרגומא ליה דרב דאמר ב' בתים שלו בשני צדי רה"ר אסור לזרוק זו לזו, דמידלי חד ומיתיה חד כדרפשינא. והלכתא כוותיה דרב ובלבד דלמעלה מעשרה נפלו. ואסיקנא כל פחות מג' טפחים כלבוד דמי, בין למעלה כגון הרחקת סכך מן הדפנות וכיוצא בה ובין למטה, הילכתא מייירי לה. ת"ר הזורק מרה"ר לרה"ר באמצע ר' מחייב והכמים פטורין. פי' כגון שזרק מרה"ר ונתכוון לנח ברה"ר אהו ולא נתכוון כדי שינוח ברה"י וגם לא נח ברה"י, אלא [הן]עברה בלבד העבירה ברה"י ונח ברה"י שנתכוון כדי שינוח בו. ואין במקום שזרק עד מקום שנח ד' אמות דכיון דאין ביניהם ד' אמות פטרי רבנן. ורבי סבר קלוטה באויר כמי שהונחה בקרקע דמו. רב ושמואל דאמרי תרווייהו לא חייב רבי אלא בזמן שעברה ברה"י מקורה דמלי דמלי דמי וכאילו נחה ברה"י, ונמצא מכניס ומוציא מרשות לרשות. ואע"ג דלית תמן ד' אמות חייב, ומפרשא בניטין בהזורק נט. אבל הזורק דוך רה"ר שאינו מקורה לא מחייב ר' ולא אמר קלוטה כמי שהונחה. אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי שתיים אחת משום הכנסה ואחת משום הוצאה.

עין משפט ונר מצוה

א א ב ג מ"י פ"יג מהל' שנת הלכה טו סגמ לאזין סה:

ד ז ה מ"י פט"ו עס הל' ח סגמ עס טושי"ע א"ח ס"י עג טע"ף א':

ח ז מ"י פ"יג ע"ג הלכה טז:

1 ויעפלו לעלות אל ראש הקר וארזן בריח' וימשה לא יאמר מקרב המתנה: במדבר יד מד

2 ויחר אף יי בם וילך: במדבר יב ט

3 ויהצן סר מעל האהל וזנה מוקי' מצרעת פשלו ויפן ארזין אל מוקי' וזנה מצרעת: במדבר יב י

4 ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמע בקלי פי יאמרו לא נראה אליך פי: שמות ד א

5 ויאמן העם וישמעו פי פקד יי את בני ישראל וכי ראה את ענין וקרו וישתחו: שמות ד לא

6 ויאמן בן וישתבח לו בראשית טו ו

7 ויאמר יי אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי לקחם: במדבר יב יב

8 ויאמר יי לו עוד הבא נא ידך בחיךך ויבא ידו בדיקק ויוציאה וזנה ידו מצרעת כשגג: שמות ד ו

9 ויאמר השב דך אל חיךך ושב ידו אל חיךך ויצאה מחיקו ויבא שבה בכשרו: שמות ד ז

10 ותליכו איש משהו ויזרו לגביהם ויבלע מטה אהרן את מטהם: שמות ז יב